

“БиХ фигурира као мали, али важан савезник САД у Европи у којој расте антиамериканизам”.

Јесте смијешно, али тако дословце пише у коментару глудура сарајевских “Дана” на ударној трећој страни у броју од 16. децембра. Да је глобална моћ САД у опадању, опште је мјесто на које упућују и амерички аутори, али идеја да је једина суперсила већ дотле дотјерала да се у читавој наводно антиамерички расположеној Европи ослања на “црну рупу” на западном Балкану, може пасти на памет заиста само некоме у муслиманском Сарајеву. Аутор колумне је очито замислио Обаму у Овалном кабинету, забринутог што су Кина, Русија и Индија у успону, а ЕУ се окреће себи, како прави нову глобалну стратегију са микроскопом изнад мапе БиХ. И најприје депримиран што су Срби склонили Београду и Москви, Хрвати – Загребу, Ватикану и Берлину, а и већина Бошњака – Стамболу, Ријад и Џеди, одједном раздрагано скаче и кликће: “Али, зато су нам ту СДП који има власт у неколико кантона и наши пријатељи Фарук, Злаја и остала сарајевска раја. Нема зиме за САД, осигуран је још један амерички вијек!”

Испад провинцијске мегаломаније

Овај испад провинцијске мегаломаније инспирисала су два догађаја у Вашингтону: састанак ПИЦ-а (Вијећа за имплементацију Дејтонског споразума) и гостовање Жељка Комшића. Према наводу Фарука Борића, секретарка Клинтон и њен британски колега Хејг изјавили су да “међународна заједница мора показати стратешко стрпљење на западном Балкану”... “Ми снажно подржавамо регионалне интеграције у еуроатлантске структуре”, ... “дијелимо заједничку посвећеност територијалном интегритету БиХ као јединствене и суверене државе и расправљали смо о начинима на које можемо појачати наше напоре, радећи заједно са ОХР и ЕУ”. Ето тих неколико дипломатских фраза које смо чули хиљаду пута, глудур Дана већ насловом своје колумне (“Нова реалност”) представља као индикатор да се међународна заједница поново фокусира на пресјецање Босанског чвора. Напротив, формулације, попут “расправе о начинима да се појачају напори”, “заједнички рад са ОХР и ЕУ” и “стратешко стрпљење, свједоче да САД тренутно немају у плану конкретније активности у Босни.

Другу компоненту “Нове реалности” представља чињеница да Комшић борави у САД, и то “већ данима” подвлачи Фарук хотећи ваљда да нам каже како грађанина Жељка озбиљније третирају у Америци него у БиХ. Иоле упућени, међутим, знају да Стејт департмент јако економише радним временом јер води глобалну спољну политику, а и да озбиљни инострани државници немају времена да “данима” сједе у Вашингтону јер их код куће чекају озбиљни послови. Вријеме дуже од дан-два званични гости у САД обично користе за сусрете са дијаспором, али Жељка Хрвати доживљавају као Бошњака, а Бошњаци као Хрвата, па није имао гдје да се задржи. Након што му је неки од замјеника помоћника подсекретара у петнаест минута припријетио да се не шали да гласа за пријем Палестине у УН, Комшић је све преостало вријеме провео као приватни гост малог Барбалића, свог партијског друга и босанског амбасадора.

Жељко шамара европске лидере

Но, не треба потцјењивати Жељково гостовање у САД јер он је на конференцији за штампу послуже сједнице ПИЦ-а ипак видио Хилари Клинтон и успио да јој пренесе важну поруку да “БиХ често наилази на боље разумијевање САД него неких европских земаља”. А поласкана секретарка му је објаснила да је то “разумљиво јер су САД, баш као и БиХ, плурално и мултиетничко друштво”. Тако су, закључује колумниста “Дана”, “Клинтонова, Хејг и Комшић опалили шамар Њемачкој и Француској, односно тандему Меркози”. То је мене подсјетило на стари виц о томе како миш прелазећи мост упоредо са слоновима задовољно цијуче “Ала тутњимо!”, а Фарука би требало да подсјети да управо Меркелова и Саркози воде главну ријеч у Бриселу и да ће “Жељкови шамари” сигурно погурати БиХ ка ЕУ. Узгред, при описивању “нове реалности” не би ваљало да заборави и да је Хејгов претпостављени Дејвид Камерун чак прије двојца Меркози прогласио крах мултикултурализма.

Како често указују и неки њихови национални аналитичари, бошњачка политика иначе пати не само од хроничне мегаломаније и контрадикција, него и недоследности и неуравнотежености. Позивају се на амерички мултикултурализам, а у кантонима које контролишу затиру комшијске етничке и вјерске идентитете. Хоће у (претежно) хришћанску Европу, а срце им је негдје између Марока и Индонезије. Осцилирају између панике због српске “сецесије”, хрватског “трећег ентитета”, одласка ОХР-а, те распада Босне и увјерења да ће неко са стране за њихов рачун довести у суру Србе и Хрвате. Шире руке према САД као спаситељу, а угошћују актере “11. септембра”. Свечано потписују Дејтонски споразум, а онда тврде како је легализовао етничко чишћење и геноцид. Траже интеграцију БиХ, а њене двије трећине третирају као непријатељску територију и њиховим становницима предлажу исељење. Гладне очи су им упрте у Свјетску конференцију исламских земаља, али су љути што ништа од издашне помоћи не претиче мимо онога што је намијењено за градњу џамија и мејтефа те за регрутовање

вехабија. Чак им ни “матица” Турска није по вољи јер је више залегла за Нови Пазар него за читаву Босну.

Стара прича о Новој реалности

Са таквом политиком бошњачка елита дјелује као да ни сама не зна шта хоће, а како би то тек могли партнери, иностранци и домаћи. Утолико у Фаруковој “новој реалности”, нема ништа ново, а још мање реално: Бошњаци и даље не траже рјешење са комшијама код куће, него га опет умишљају у промјени међународне констелације у којој сада Жељко Комшић израста у балканског Кисинџера. Иако одани “есдепеовац”, Фарук сигурно није хтио то да каже, испада да је штета што неће Жељко, него Златко, постати министар спољних послова.

(Пресс за РС, 03. 01. 2012)